

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Cap. 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Iudocum Tiletanum in Apologia cap. 6. pag. 157.) *omnes alia huius Archisynagoga cogitationes ac sollicitudines, & iubetur in sua precatone fidem constantem habere, quia fides sola suppliciter à Deo misericordiam implorans, omnia bona ab eo impetrat.* Respondet huic hæretico D. Tiletanus, ex ipsis hæretici verbis constare præter fidem, supplicem quoque & constantem orationem necessariam fuisse: ex quo statim conficitur, non solam fidem iustificare. Rectè hoc quidem, sed paulò plenius mox. *Docemur hoc loco (ait Calvinus) non posse nos modum credendo excedere: quia nunquam centesimam diuinæ bonitatis partem fides nostra quantumvis ampla capiet.* Hæc ille, vt doceat homines quantumcunque impios ex sola fide & apprehensione misericordiæ diuinæ, absque vlla aut pœnitentia aut bonorum operum necessitate tum remissionem peccatorum tum vitam æternam consequi posse. Sed vtrique hæretico & alijs omnibus hoc loco pro sola saluante fide abutentibus, breuiter & efficaciter responderi potest: Si hic locus solam fidem iustificantem ac saluantem probat, sequeretur non solùm quòd ex sua sola fide vnusquisque saluaretur, sed etiam quòd ex mea fide de alterius salute alter quoque saluaretur. Hic enim ex fide patris filia mortua resuscitatur & salua facta est. Si ergo ex sola fide patris saluata est filia, & hoc exemplo sola fides ad omnia à Deo impetranda valere debet; sequeretur quòd sola fides non credenti tantum, sed & omnibus pro quibus credere velit, salutem impetraret. Atqui nec ipsi hæretici hoc dicere audebunt. Nihil ergo hic locus pro fide iustificante facit. Deinde non docet hic locus ex sola fide hoc beneficium impetratum fuisse: sed quum prius hic Archisynagoga & humilitatem multam ostendisset (*procidit enim ad pedes Iesu*) & oratione ardentius fuisset (*nam deprecabatur eum multum*, ait Marc. cap. 5.) nunc autem audita morte filia dubitare cœpisset, hortatur eum Christus ad solam fidem, quia illa sola labefactari cœpit; non quia propter illam solam beneficium, quod petit, collaturus esset, sed quia sine firma fide collaturus non esset.

IN LVCAE CAP. IX.

7. *Eo quòd diceretur à quibusdam, quia Ioannes surrexit à mortuis, &c.*

Propter has populi Iudaici varias dubitationes de Christo, & quia Matth. 14. Herodes existimabat Christum esse Ioannem Baptistam à mortuis resurgentem

surgentem

furgentem, & quia Matth. 16. alij Christum esse Hieremiam aut alium Prophetam existimarunt, & denique quia Ioan. 1. Pharisæi interrogant Ioannem Baptistam an esset Elias, Caluinus in comment. Harmoniæ suæ ad cap. 14. & 16. Matth. & in hunc locum, & in comment. super Ioan. cap. 1. & cap. 9. constanter docet Iudæos & ipsos maximè Pharisæos credidisse transmigracionem animarum in corpora, quam olim Pythagoras docuit. Ex quo Pharisæorum errore præsupposito, contra errores Synagogæ, & consequenter Papatu, variam disputandi occasionem arripit. Sed totam hanc de Iudæis opinionem falsam planè & vanam esse solidis argumentis Franciscus probat Toletus in comment. in Ioan. cap. 1. Quorum præcipuum fetè istud est: Pharisæi pro certo credebant resurrectionem mortuorum, vt apparet Act. 23. clamante Paulo se, vt Pharisæum de resurrectione mortuorum iudicari. Atque resurrectio mortuorum, quæ singulos cum singulis animabus in corporibus propriis resurgere ponit, transmigracioni animarum ex diametro contraria est. Deinde nec hic locus nec alij citati illam Iudæos opinionem habuisse docent, sed planè contrarium. Nam hic alij putabant aut Ioannem Baptistam aut aliquem Prophetam à mortuis resurrexisse, qui Christus esset; alij Heliam apparuisse, quem non adhuc esse mortuum ex Scripturis suis sciebant. Resurrexisse aliquem opinabantur cum corpore proprio, non defuncti cuiusquam animam in Christum migrasse. Sic Christum aut Ioan. Baptistam Heliam esse potuisse opinabantur, non quòd anima Helia in Christum migrasset, sed quòd hic Christus ipsemet Helias esset. Sanè nec hunc errorem Christus illis vnquam improperavit, nec Clemens Rom. Const. Apost. lib. 6. cap. 6. vel Epiphani. hæ. 16. vbi Iudæorum errores enumerantur, de hoc errore vllum verbum faciunt. Iosephi verba de bello Iud. lib. 2. cap. 7. vbi scripsit Pharisæos existimare bonorum animas in corpora transmigrare, magis declarat Antiq. lib. 18. c. 1. eorum sententiam fuisse, quòd bonorum animæ facillè ad corpora redirent, id est, ex mortuis resurgerent, vt hic de illis Lucas refert. Tametsi verò Iudæi hodie hoc errore laborant non sequitur vlllo modo etiam Christi tempore eodem errore eos laborasse. Recentiores quippe Iudæi non bonorum tantum, sed & impiorum animas transmigrare existimant, multisque aliis erroribus laborant, à quibus Iudæi Christo veniente immunes erant. Est igitur vanum & fabulosum Iudæos, Christo veniente, errore hoc Pythagorico laborasse.

*Iudæi non
crediderunt
animarum
transmi-
grationē.*

54. Domine, vis dicamus ut ignis descendat de caelo,
& consumat illos?

ARripit hinc occasionem Calvinus eorum pietatem taxandi, qui sanctorum Patrum exempla imitari student. Hic (inquit) videmus quod nos impellat stulta sanctorum Patrum imitatio. Quare verò istud? Obtrudunt (inquit) Iacobus & Ioannes Heliae exemplum, sed non attendunt quantum ab Helia differant. Non bene examinant zeli sui intemperiem: ad Dei vocationem non respiciunt. Hæc ille. Sed primum appetitè mentitur, quum ait Apostolos obtrudere Heliae exemplum. Nullam Heliae mentionem faciunt: ergo eius exemplum non obtrudunt. Illud quippe obtrudimus quod ad facti nostri vel rationem vel excusationem disertè proferimus. Deinde etsi conficere liceat ad exemplum Heliae eos hoc petiisse, tamen neque ex coniectura fas est Apostolos condemnare, neque hæc coniectura firma est. Helias quippe ad suam tutelam, suoque voto in regios milites, qui ad eum capiendū venerant, ignem de caelo impetrauit. Apostoli neque suam sed magistri sui causam agūt, neque ad suum votum, sed ad Christi beneplacitum ignem de caelo petunt. Vis (inquiunt) ut dicamus ut ignis descendat de caelo? Rem totam voluntati Christi relinquunt. Hoc discrimen Calvinus eludere conatur. Quamquam (inquit) dubium est, putentne sibi in manu esse potentiam, an sibi à Christo dari petant; mihi tamen hoc magis probabile est, quod stulta fiducia elati, modò annuat Christus, ad exequendam vindictam se armatos esse non dubitent. Hæc ille. Contra aperta Apostolorum verba in dubium vocat, an ignem è caelo deuocandi potentiam sibi in manu esse putent (sicuti in manu Heliae erat, hanc illi potentiam Deo concedente) an sibi à Christo dari petant: & illud prius magis probabile existimat, quum disertissimis verbis hanc à Christo potentiam petierint. Dixerunt enim, Vis ut dicamus, id est, placetne tibi ut nos iubeamus. Si enim tibi placet, & tu fieri id vis, nos illud exequemur. Helias autè, cuius exemplum Apostolos hinc obtrudere Calvinus mentitur, quum milites regios occidere veller, non dixit, Domine, vis ut dicam ut ignis descendat de caelo; sed dixit, Si homo Dei ego sum, descendat ignis de caelo. Helias ergo simpliciter, quatenus homo Dei est, hoc iubet. Apostoli si Christus vellet, non aliter, iubere parati sunt. Non dicunt, Si nos Apostoli sumus, descendat ignis. Sed si tu vis ut dicamus, quod ignis descendat,

SS. Patri
imitatio
defenditur.

Apostoli
contra pro-
cacitatem
Caluini
defenduntur.

2. Reg. 1

para

parati sumus hoc dicere. Planum igitur & perspicuum est, quòd à Christo hanc sibi potestatem dari petunt, non eam sibi in manu sua esse putant.

Deinde non ideo Christus Apostolos reprehendit, quòd quasi Helix imitatores esse vellent, & Patrum suorum exempla præposterè sequi; sed quòd non adverterent se huiusmodi Patrum non esse filios, nec ad illum spiritum pertinere quem illi acceperunt, seueritatis scilicet, quæ in timore suos contineret (quæ fuit veteris populi disciplina) sed ad spiritum mansuetudinis & misericordiæ, quæ per amorem alliceret, qui Euangelicus spiritus est. Sic enim illorum temeritatem corrigit: *Nescitis cuius spiritus estis*, id est, nescitis quem spiritum habere debeatis, videlicet Euangelicum, non legalems mansuetudinis, non seueritatis, denique ad adificationem, non ad destructionem. Nam & ego magister vester non veni

Patrum imitationem Christus non reprehendit.

Consequencia Caluiniana absurditas.

animas perdere, sed saluare. Hic est germanus huius loci sensus. Nulla igitur est ista consequencia: Apostoli & noui testamenti ministri non debent veteris testamenti Patres in eo quòd illius testamenti statum concernit, imitari, quia diuersus est vtriusque testamenti spiritus, diuersa ratio: ergo filii noui testamenti, Christiani fideles, non debent imitari præ exempla sanctorum Patrum eiusdem testamenti. Hæc est Caluini consequencia vana & improba. Nos, quum sanctorum Patrum exempla sequimur eiusdem testamenti & status Patres sequimur, qui eundem spiritum acceperunt quem nos, ideòque quum eos imitatur, dici nobis non potest: *Nescitis cuius spiritus estis.* Ac per hoc factum istud Apostolorum nihil prorsus contra fideles Christianos facit, qui sanctorum Patrum exempla piè ac studiosè imitantur. Adiungit alium locum ex Ioan. 4. cap. de Samaritanis, qui suorum Patrum præcepta ex u idololatiam suam fucabant. Sed quum ad eum locum ventum fuerit, ei respondebitur.

IN LVCAE CAP. X.

15. *Qui vos audit, me audit. Qui vos spernit, me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.*

Ecclesiastica auctoritatis commendatio.

Insignis est in his verbis auctoritatis Ecclesiastica commendatio: ex quibus ista sequuntur. Primum, per Ecclesiæ Præpositos Christum loqui, ideòque illa

non se infalli
clesiæ
Sic en
mediu
sancti
vox er
tione
Christ
que ap
cander
cepra
Calu
mum k
ipsum a
icere, q
salo. A
nu ex
gnitas,
culus e
fouet.
illum &
nistri p
hic à C
obrud
Ecclesi
rumlib
quam C
Ecclesi
deliter
est, Iud
perhib
dubiar
Iudæi,
dem si
non. D
& iuba
bens il
culo e
audire
Aud
est (in